

digt kunne gaae af". Naar Boghandleren faaer en faadan Erklæring, maa han gribe lidt dybere i Lommen efter Honoraret.

Jeg feer mig altsaa ikke i det Tilfælde at kunne tage mit Forflag tilbage, og jeg maa da lade det komme til Afstemning.

Med Hensyn til det, som den ærede Minister har omtalt, at det vilde klinge underligt at sætte disse Stykker ind i § 6, maa jeg bemærke, at, da der var Tale om § 6, blev det sagt mig fra alle Sider, at den kun angik den polytechniske Læreanstalt, kun de herefter ansatte Professore, som skulle holde Foredrag ved den polytechniske Læreanstalt, hvilket altsaa maa betragtes som Udenomsarbejde — at der altsaa var Tale om Fremtiden; lad det nu være, som det er; men her i mit Forflag tales om, hvad der nu strax skal gælde, og den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgfreds (Tscherning) sagde netop dengang ved 2den Behandling, at det var Udvalgets Mening, at disse private Forelæsninger skulde falde bort (Tscherning: Det har jeg ikke sagt!), og den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) sagde dertil „Ja“; nu har den ærede Minister idag sagt, at Fundatsen lyder paa, at det er Hovedsagen, hvori der skal læses offentligt, men det er netop det, som ikke bliver overholdt, og, derfor den ærede Minister vil bidrage til heri at faae Loven overholdt, saa beder jeg den ærede Minister om at tage Kataloget for et af de sidste Semestre i Haanden, for at see, om de Mænd, der skulle lære Ungdommen, hvad der er Lov og Ret — om de selv holde sig til Lov og Ret, hvor det gjælder deres Eget.

Der er ogsaa et Punkt, som jeg kunde ønsket, den ærede Minister havde givet et lille Ord om, og det er den utilbørlige Dictering, hvorved saamegen Tid gaaer spildt for de Studerende, og som er hævet ved det Nabo-Universitet i det Land, som saa mange ærede Herrer her ofte tale om, om der dog ikke var nogen Anledning til at faae denne Dictering bort; der er endnu ikke steet noget Skridt i aa Henseende; der dicteres bestandig hver Dag, og dette burde vi søge hævet.

Jeg maa altsaa henstille til det ærede Thing, om det vil stemme for disse Forslag; skulde det kunne paavises, inden denne Sag gaaer igjennem Thinget, at der var en eller anden Mand, som derved for sit personlige Bedkommende led et Afbræk, lad os da give ham et personligt Tillæg for de et eller to hundrede Daler, han derved mister, men lad os saa tillige see, at vi nu med det Samme faae hævet et betydeligt Onde.

Naar jeg har bragt denne Sag frem, er det ikke steet af personlige Hensyn paa Grund af det, der er gaaet mig imod for mange Aar tilbage; det har jeg slet ikke ved denne Leilighed tænkt videre paa — jeg har kun benyttet det som et temmelig flaaende Exempel — men jeg maa fremdeles her bemærke, at, da denne Anstalt har kostet Staten saa mange Penge, burde den dog bidrage, hvad den kan, til at Forelæsningerne bleve saa vidt som muligt fuldt besøgte af alle de unge Mænd, der have Leilighed til at tilbringe nogen Tid her i Byen, selv af dem, der ikke agtede at underkaste sig nogen Examen. Jeg troer, at dette ikke alene vilde kunne udbrede Kundskab i Landet, men at det ogsaa vilde bevirke, at den Adskillelse blev hævet, som nu bestaaer imellem sagkyndige Embedsmænd og hele den øvrige Masse af Befolkningen, der ofte og mange Gange maa høre ilde for, at den ikke er sagkyndig. Det er dog ikke alene til denne Deel af Befolkningen, jeg tager Hensyn, men jeg appellerer ogsaa til alle de Forældre, der have deres Børn liggende ved Universitetet her i Byen, hvor Opholdet er saa dyrt, naar de oveniudbet skulle erlægge en mangen Gang ikke ubetydelig Betaling alene for Forelæsninger. Ulykken er, at det netop gaaer ud over de flittige, over dem, der gjerne ville gjøre Noget ud af deres Studeringer. Jeg tillader mig derfor at anmode det ærede Thing om at underflotte mig i at faae Misligheden i denne Sag hævet med det Samme.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg kan dog ikke see, selv efter de Oplysninger, der nu fremkom fra den ærede Rigsdagsmand, at Thinget vil gjøre rigtigt i at stemme for disse Forslag, og jeg kan heller